

HET VERLANGEN

Den volgenden avond, terwijl hij, zenuwachtig de ééne sigaret na de andere rookend, van de huiskamer naar de studeerkamer en weer terug liep, eindeloos, schrok hij op, doordat de bel plotseling schel rinkelde. Hij bleef ineens stokstijf staan, de hand met de half opgerookte sigaret tusschen wijsvinger en ringvinger, sidderde. Hij fronste de wenkbrauwen, perste de lippen opeen. Door de wijd opengesperde neusgaten ging de adem snel, in uit, in uit. Hij wachtte in een verschrikkelijke spanning. Nogmaals rinkelde de schel. Met haastige stappen verliet hij de kamer, ging de gang in. Bij de deur aarzelde hij een oogenblik. Toen, met een plotseligen ruk, trok hij haar open. De huishoudster stond op de stoep. Verward keek hij haar aan. „Dag meneer. . . .” begon zij, aanvankelijk glimlachend. Maar toen zij het aschgrauwe gezicht van den man tegenover haar zag, vaagde de lach ineens weg. „Bent u ziek?” Hij schudde het hoofd, zei heesch: „Kom binnen, Marie.” Zij stapte de gang in, veegde zorgvuldig haar voeten. Hij wachtte naast de geopende deur, keek op haar neer en voelde eensklaps een brandende, stekende pijn achter de oogen. De hand die de deur vasthield, beefde. Marie ging een pasje verder naar binnen. Hij sloot toen de deur, leunde er met den rug tegenaan, keek naar de kleine, grijzende vrouw, met den goeiigen, wat bollen rug.

„Da's gauw,” zei hij. Zijn stem klonk rauw als van iemand, die te hard geschreeuwd heeft bij een voetbalwedstrijd. De vrouw draaide zich om, keek hem aan. „Ja.” Ze sloeg daarna de oogen neer, tuurde naar den grond en schudde zachtjes eenige malen het hoofd. „Waarom schud je je ouwe, goeie hoofd zoo. . . .?” Van Leeuwen's stem sloeg over. Het klonk wat hol, theatraal. „Meneer. . . .” Haar stem trilde. Hij schraapte eenige malen scherp zijn keel. Marie zweeg. Hij ook. Eenige seconden duurde dit zwijgen. De vrouw zuchtte toen diep, frommelde nerveus aan den knop van haar paraplu. Dr van Leeuwen zag het ineens. „Regent 't?” vroeg hij, de wenkbrauwen hoog optrekkend, zoodat de oogen wijd werden en het wit om de pupillen zichtbaar. Zij knikte. Weer viel een gespannen stilte. Plotseling zei hij:

„Maar Marie, doe je hoed toch af, doe je mantel uit, zet je. . . . paraplu. . . . in de. . . . bak. . . . doe wat. . . . doe wat!” Dit laatste schreeuwde hij. Zij schrok op, begon haastig aan haar hoed te frommelen, liet haar paraplu toen vallen. Snel, als kreeg hij een trap in de lendenen, schoot Van Leeuwen toe, raapte het ding op. „Wacht, wacht, ik zal je helpen.” Ze keek hem aan, het hoedje in de hand.

„Wat transpireert u,” zei ze zacht. „Ik? Transpireeren?” Haastig veegde hij met zijn hand langs zijn voorhoofd. „Zoo warm is 't toch niet. . . .” mompelde hij verstrooid.

Toen, kordaat, trok de vrouw ineens haar mantel uit, hing hem op, nam de paraplu,